

Борба за животъ

Близо до горичката, потънала въ гъста зеленина, тече бистъръ потокъ, въ който се оглежда синьото небе. По бръговетъ му се виждатъ зелени мъхове и червени и жълти камъни. Тихо и сладко пѣе потокътъ день и нощъ. Мнозина познаваха сладостта на неговитъ бистри води. И горскитъ катерички, — животъ гимнастици на гората — знаеха цѣната на този благоуханенъ потокъ.

„Не пий вода отъ езерото“ — гласѣше едно правило на катеричкитъ, защото тамъ дебне ужасната костенурка и жбестата щука. Бръговетъ му сж тинести и водата му е топла. По-добре стѣпи на камъкъ и пий вода отъ потока!“

„Не пий вода при ярка свѣтлина“, — гласи второ правило на катеричкитъ — защото не ще можешъ да видишъ, дали отъ нѣгде не иде опасностъ. Тогава именно, при ярка свѣтлина, изпълязва черната змия отъ езерото и отива да търси мѣсто на бръга, да се пече на воля и до насита подъ горещитъ зари на яркото слънце!“

Да, катеричката е умна: утринниятъ ѝ водопой е при изгрѣвъ-слънце, вечерниятъ — при залѣзъ, когато хладни сѣнки легнатъ надъ лесовѣтъ и черенъ мракъ още не ги е покрилъ.

Семейството катерички — баща, майка и едно малко дете — бѣха още заедно и не бѣха се раздѣлили. Ниди — нека така назовемъ малкото ка-